

De oversteek

Mijn naam is Ismail, maar iedereen noemt mij Ish. In 2015 vluchtte ik weg uit Idlib, een voorstad van Aleppo.

Met drie vrienden; Yusuf, Walid en Nadir, god hebbe zijn ziel, vertrokken we westwaarts. Ik zou willen zeggen dat we alles achterlieten maar er was niets meer om achter te laten. Daar is geen leven meer. Het is dwalen in het land van de doden...

Mijn hele familie is omgekomen bij een luchtaanval. Daarna woonde ik bij mijn goede vriend Walid, tot zijn huis werd opgeëist. We besloten te vertrekken, er was geen andere optie meer. In eerste instantie hadden we geen doel voor ogen, maar de onnoemelijke puinhoop, waar geen sprankel van hoop overbleef, dreef ons steeds verder weg van onze geboorteplaats. Mee met een stroom vluchtelingen, kwamen we in Libië terecht. We werden naar vluchtelingenkampen geleid. Maar dat was geen plaats voor ons. We besloten verder te trekken. We hebben al ons geld samengelegd en een besluit genomen.

De nacht voor ons vertrek over zee, verbleven we op het strand. Er hing spanning in de lucht, maar het was gemoedelijk. Grootmoedig besloten we allen twee brieven te schrijven. Een afscheidsbrief voor als we de oversteek niet zouden halen en hopen dat iemand na ons de brief zou vinden en bezorgen. De andere was een vreugdesbrief om het thuisfront te laten weten, dat we het gehaald hadden. We verstuurden geen enkele brief....Het was een triomf in mineur

Walid en Yusuf zijn samen met mij in Brussel aangekomen. Nadir viel tijdens de oversteek in zee. Het was winter en ijzig koud. De boottocht naar Lampedusa was zwaar, ook al was de zee niet echt woelig die nacht. Nadir viel overboord. We hoorden hem nog verkrampd om hulp roepen, naar adem happen... Maar we vonden hem niet in de ijzige donkere zee. De kapitein wou ook geen rondjes draaien, dat was te riskant. We lieten onze goede vriend achter in de zwartste nacht van mijn leven. Walid en Yusuf zitten in het asielcentrum. Ik had wat dat betreft meer geluk. Omdat mijn gehele familie uitgemoord was, kreeg ik vrij snel een vluchtelingenstatuut. Bovendien kende ik Ibrahim al Hussein, in Syrië een bekende zwemkampioen, die tijdens een bomaanslag zijn rechter onderbeen verloor. In 2014 vluchtte hij naar Griekenland en nam zijn leven daar weer op. Tijdens de paralympics in 2016 was hij vlagdrager. Hij bevestigde mijn verhaal en via connecties in de sportfederatie vond hij een onderkomen voor mij bij John Altbein in Antwerpen.

De afscheidsbrief van Nadir draag ik op mijn hart. Ik heb nog niet de moed gevonden om de brief te versturen. Het is mij een te kostbaar goed om uit handen te geven. Zijn laatste woorden, die wil ik persoonlijk aan zijn geliefde overhandigen....

Ish